

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AANDELIG VUGGEVISE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 14.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760349844272.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

I Foraaret 1844 kom der en mærkelig Krise i Grundtvigs indre Liv. Den Sygdorn, hvorunder han havde skrevet Mindedigtet om Albert Thorvaldsen, var begyndt som en uskyldig Faaresyge. Men den »slog ind« og bragte hans Hoved i Uorden, saa at han en Tidlang truedes af en lignende Sindsforvirring som den, han havde haft i Vinteren 1810-11. I denne Tilstand hjemsøgte han af haarde aandelige Anfægtelser og sad ofte stum med forstenede Træk til Sorg for sine nærmeste. Hans eneste Datter, *Meta*, som han elskede overmaade højt, søgte forgæves at trøste ham. Naar hun smilte til ham med taarefyldte Øjne, kunde han rejse sig af Stolen, lægge Haanden paa hendes Skulder og vandre op og ned ad Gulvet med hende, mens han sukkede: »Det er saa tungt! Det er saa tungt!« - For at vinde Helbred og Livsmod tilbage gjorde han om Foraaret en Rejse til nogle af sine Præstevener i Sælland. Først var han hos *Peter Rørdam* i Mern i Sydsælland, senere hos *Gunni Busck* i Stiftsbjergby, Vest for Holbæk. Og her oplevede han et hjerteligt Gennembrud, der atter gav ham Glæde i Troen. En Dag, da de to Venner var gaaet op til et lukket Lysthus, som Busck havde bygget paa Præstegaardens Mark med vid Udsigt til alle Sider, var det at fornemme paa Grundtvig, at han blev mildt bevæget ved at se Sællands dejlige Marker og Skove i Majens Pryd. Da greb Gunni Busck Lejligheden til at bekende Troen og bede et Fadervor og ved disse Ord smeltede Isen om Grundtvigs Hjerte. Han bad Busck tage Pen og Blæk for at skrive, hvad han fremsagde. Det var den senere saa bekendte »aandelige Vuggevise«: »*Sovsødt, Barnlille*«, som Grundtvig havde begyndt at digte i Mern, men først nu kunde bringe til Ende, som et vinget Fadervor fra et Barnehjerte, der var løst af en lang og tung Dvale.